

Vankó Zsuzsa

Az ősevangélium (II.)

“Ellenségeskedést szerzek...”

Miután minden lényeges adatot megkaptunk, most próbáljuk az igében rejlő gondolatot megragadni.

Ez volt az első kijelentés: *“ellenségeskedést szerzek”*.

A döntő mondanivaló legelőször itt az, hogy Isten az, aki ezt a küzdelmet feléleszti és kézben tartja. Isten lép fel, és ebből rögtön következik valami. Ő a szerzője és irányítója az egész küzdelemnek. A magról ugyan nem derül ki semmi több annál, mint hogy az ember fia, ill. az asszonytól születik, de hogy ezt a harcot az Isten szerzi, abból világos, hogy a magot is Isten küldi és Isten áll mögötte, és Isten harcol vele és általa. Annyi egyértelműen kiderül, hogy ennek a magnak rendkívül szoros köze van az Istenhez, mert az egész harcot az Isten indítja, irányítja, és viszi véghez. *“Ellenségeskedést szerzek...”* A küzdelemhez az Istennek nagyon szoros köze van, nem emberi hőstettéről van tehát itt szó.

A második dolog, amit rögtön megfigyelhetünk – ami szintén nagyon lényeges –, hogy Isten nem azt mondja, hogy harcot indítok ellened vagy veled. Hanem ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, az ő magva és a te magod között. *Tehát Isten nem közvetlenül Sátánnal veszi fel a harcot. Nem úgy intézi el ezt a küzdelmet, hogy Sátánt megbünteti és megsemmisíti. A harc csak az ember közreműködésével lehetséges.* Az ember szabad akaratából választotta Sátán uralmát és állt mellé, és szabadulása csak úgy lehetséges, ha Isten az emberben fel tudja éleszteni az ellenállást, hogy az ember hajlandó elfogadni az Isten segítségét és az embernek kell visszautasítani és kiűzni Sátánt. Látjuk-e, hogy ez milyen döntő jelentőségű? A megváltási terv alapeszméje van benne, hogy a szabad akarat, a szabad választási képesség milyen komoly sajátosság. Az ember Sátán mellé szegődött. Isten nem fogja az ellenségét megsemmisíteni, *segíti az embernek, hogy ő forduljon szembe, és ő tagadja meg, és ő győzze le.* Más út nincs, mert Isten a szabad akaratot tiszteletben tartja.

Ebben a pillanatban azt is láthatjuk, hogy miért ilyen hosszú, és miért ilyen bonyolultnak látszó ez a küzdelem. Mert ha Isten egyszerűen ellenséggel venné fel a harcot és megsemmisíti, az nem kérdés. De az Isten *közvetett harcot vesz fel az ellenséggel, az embert erősíti.* Az emberben éleszti fel az ellenállást, a szembefordulást, és az asszony magvának, az embernek kell legyőznie őt. És utána az asszony magvának mint a hívő egyház tagjának, embereknek kell legyőzniük Sátánt. Tehát értjük, miért olyan óriási a küzdelem.

A csatát az embernek kell megnyerni. Isten olyan tervet készít és úgy avatkozik bele,

hogy az emberben éleszti fel, az embert erősíti és az Ember Fiának kell legyőznie Sátánt, az egyszemélyű szabadítónak is, és végül mindazoknak, akik legyőzik őt.

Róma 16:2 jelentősége, hogy *“a békesség Istene hamar eltapossa Sátánt a ti lábaitok alatt...”*. Mint a reflektor, olyan ez az íge, és az ősevangélium megértésében is segít. A mi lábunk alatt kell eltaposni. Isten segít, támogat, erősít, együttműködik az emberrel, de az ember lába alatt kell megsemmisülnie Sátánnak. Ez az igazi győzelem Sátán felett.

A gyakorlatban hogyan történik ez az “ellenségeskedés”?

Azt mondtuk, hogy az asszony magva elsődlegesen jelenti minden leszármazottját. Rendkívül fontos, hogy ezt értsük! Ez magában hordozza az ígéretet, hogy Isten megkísérel ellenségeskedést szerezni a bűnnel, Sátánnal szemben minden emberben kivétel nélkül. Nekünk sokszor nagyon nagy gondot okoz az, hogy mi a felszínen csak azt látjuk, hogy Isten egyeseket hív el, hogy egyáltalán a megváltási mű egy szűk emberi réteghez jut el és másokhoz nem. De ez az ősevangélium is segít közvetve megérteni, amit a Szentírás más igéi is tanúsítanak, hogy Isten Szentlelke minden emberben megkísérli az ellenségeskedés-szerzést. A magam részéről mélységesen meg vagyok győződve arról, hogy Isten bizonyosan megcselekszi a Szentlélek által. De sok-sok ember van, aki már a Szentlélek előkészítő munkájának sem enged. Annyira gyümölcstelen ez az előkészítő munka, hogy Isten szembefordítsa az önzésével, kényelemszeretetével, az énszeretetével. Annyira nem mozdul ki a holtpontról semmi, hogy további látszati elhívás nem történik.

Azért olyan jelentős az Izráel szerepe az Ószövetségben, mert Isten megmutatta, hogy egy népnek mindent megadott – a test szerinti leszármazottaknak –, mindent a világon; jeleket, csodákat, történelmi tapasztalatokat.

Volt-é Izráelben olyan ember, akihez az igazság teljes elméleti ismerete nem jutott el? Izráelben olyan nevelő eszközöket létesített Isten és olyan törvény volt – az állam és az ország törvénye is volt egyben –, hogy az anyatejjel együtt tudott meg mindenki mindent, benne élt, tehát itt nem mondhatjuk, hogy a test szerinti leszármazás szerinti nép között egyetlenegy ember is lett volna, aki az igazság teljes ismeretével ne rendelkezett volna. Azonkívül bizonyosságokat kaptak annyit, hogy annál többet nem lehetett. Nemcsak úgy, hogy ott volt mindenkinek a múlt történelme, a hatalmas saját nemzeti történelmük. (Fontos itt legalább zárójelben megjegyeznünk, hogy gyermekeinknek mondjuk el tapasztalatainkat, mert a családban szerzett ismeret Istenről a legértékesebb. Végül is az embernek ez a legszentebb öröksége. Azok az emlékezetes, csodálatos tapasztalatok, ahogy Isten kézenfogva vezette szüleiket. Ezt sokszor elmulasztják a szülők, és nem gondolnak rá, hogy itt örökséget alapítunk, ami beteljesíti, hogy ezer ízig is hatnak azok az áldások (II. Móz. 20:6). Ha ezeket elhallgatjuk, ha ezeket az áldásokat nem adjuk tovább, elvesznek.)

Izráelben tényleg ezer ízig hatottak ezek az áldások. Óriási jelentőségük volt az ő saját népükben, nemzetükben az Istennel szerzett tapasztalatoknak. Ezenkívül nem volt olyan élő nemzedéke Izráelnek, amely Isten élő, eleven csodáit ne látta, hallotta volna. Minden egyes új nemzedék kézzelfogható jeleket és csodákat látott. Emlékezzünk arra, hogy Isten azt mondta Mózesnek: Melyik az a nép, amely hallotta volna az Isten hangját, és a tűz közepéből szóló Isten szavát hallotta volna – a Sínai hegynél – és amelyeket Isten közvetlen jelekkel és csodákkal nevelt volna. És mégis üdvözült mindenki? Nem üdvözült mindenki. Nem lehetett segíteni. Ezt a jó Isten megmutatta egy néppel és nem csinálja végig szemmel láthatóan minden emberrel az idők végeze-

tég, hanem nekünk marad az ígéret, hogy akiket Isten előre ismert, azokat el is hívja, meg is igazítja, meg is dicsőíti. Tehát az biztos, hogy akiket Isten előre ismer, azok megkapják az evangélium ismeretét. Tehát bizonyosak lehetünk, hogy a Szentlélek az ellenségeskedés-szerzést minden emberben megkísérli. De ez a munka nem folytatódik tovább, hogyha ennek az ellenségeskedés-szerzésnek nincs meg a gyümölcse. Ezért találkozunk sokszor emberekkel, aki elbeszéli élettörténetét, elbeszéli az újjászületését a megtéréshez. Az ember rájön arra, hogy a Szentlélek hogyan tanította már réges régen, amikor még Jézus nevének hírért-porát sem hallotta. Ezek mind nagyon értékes tanulmányok. Ez mutatja, hogy ezekben az emberekben elkezdte Isten az ellenségeskedést réges régen, talán gyermekkorukban. És azért tudott ez a munka tovább épülni, folyton épülni tovább és végül eljutni a megtérésig, mert ők engedtek ennek és elfogadták Isten hívását. Valószínűleg legtöbbször nem úgy van, hogy ez töretlenül folyamatos, hanem nagyon sokszor úgy, hogy nagy hézagok vannak kitérőkkel, vargabetűkkel. Nem véletlenül mondja a Biblia, hogy a mennyei lények az embereken át tanulják az Isten sokféle bölcsességét, mert ez aztán a mélységes titkok és csodák világa, hogy az Isten szeme pontosan miként tudja, miként ismeri előre, hogy mégis kik azok, akiknél a kitérések ellenére, az "ösztöke elleni rugódozások" (Csel. 9:5) ellenére őszinte és igaz. Ez csodálatos dolog. A rejtélyek titkát nem ismerjük és nem is értjük. De megegyeszer szeretném azt mondani, hogy biztos, hogy Isten minden emberben próbál ellenségeskedést támasztani.

Talán még azt is megemlítem, hogy ha nem minden néppel és minden emberrel csinálja is végig az idők végezetéig szemmel láthatóan, hanem mintául csak eggyel, Izráellel tette meg ezt másfél évezreden át, akkor is vannak egyesek, akikkel akkor is végig csinálja ezt mintaként, akiről tudja, hogy a végcélig nem jutnak el. Tehát azt is megteszi Isten, hogy vannak olyanok, akik jól indulnak, de nem fognak célba jutni, de velük is, értük is mindent megpróbál. Bemutat olyat is, hogy kap, de mégis konkrétan ellenáll. Olyat is, hogy látható elhívást kap és ellene áll, és élete végéig ellene áll. Isten mindenféle módon megmutatja, hogy az ő eljárása igaz, és ő mindent megcselekszik, hogy az embert kimentse Sátán kezéből.

Az "ellenségeskedést szerzek..." ígérete tehát igaz minden egyes emberre, az asszony minden utódára. Hadd mutassak erre egy konkrét bizonyosságot és példát. I. Móz. 4. fejezetében található Kain története. Bizonyosság ez arra, hogy Isten mindenkiben megpróbál ellenségeskedést szerezni? Milyen világosan látjuk, hogyan történik ez. Isten még a gyilkosság előtt megszólítja Kaint: "Miért csüggeszted le fejedet?" Valami nincs rendben, miért borult el az arcod? "Ha jót cselekszel, emelt fővel járhatsz, ha pedig gonoszt, a bűn az ajtó előtt áll és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta!"

Isten elkezdí tudatosítani az emberben, hogy mi a baja. Miért nem vagy nyugodt, miért borult el a te arcod? Miért csüggeszted le fejedet. Kezdi rávezetni az embert az okra. Rámutatni, hogy a bűn az ajtó előtt áll. Tökéletes ábrázolása ez annak, hogy minden egyes ember esetében milyen módon történik az ellenállás felébresztése, az ellenségeskedés tudatosítása, a bátorítás, hogy ellenállhat, sőt győzhet a gonosz felett és nem köteles engedelmessé válni neki.

Nézzük az ellenségeskedés következő jelentését.

Ha az asszony magva kifejezést most már második értelemben vesszük, tudniillik, hogy az egyház, az asszony mint hívó egyház és annak a magva között mit fejez ki az ellenségeskedés. Azt kell mondanunk, hogy ennek itt nagyon hangsúlyos jelentése van.

Ez az ellenségeskedés-szerzés azt jelenti, hogy egy éles harcba kerül mindenki, aki a hívő egyház gyermekévé válik. Mindenki, aki a megváltás útjára lép. Összecseng itt az ősevangélium a Mt. 10. fejezetében és párhuzamos helyeken található kijelentéssel, ahol Jézus azt mondja, hogy "Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre..., hanem hogy fegyvert". És meghasonlanak a házban egy családon belül és támadnak egymás ellen. Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak, és ... az immár meggerjedett". (Luk. 12:49). Ezek az igék nagyon élénken legyennek az emlékezetünkben. "Ellenségeskedést szerzek" – Krisztus harcba indítja, harcba viszi és vezérli az ő seregeit, a hívő egyház tagjait Sátán ellen. Ez mindvégig tartó küzdelem. De Isten csodálatosan oltalmazza, támogatja őket. Gondoljunk Jel. 12. fejezetére, amely bemutatja ezt az ádáz küzdelmet. Nézzük meg: "Istentől készített helye van az asszonynak, ahol tápláltatik az asszony." Tehát nem biztos, hogy minden győzött Isten megment a szenvedéstől, vagy a mártíromságtól, de hogy magára nem hagy és erkölcsi győzelemre segít: az biztos. Ezt az ellenségeskedést, hadviselést ő szerezte, és ezért ő vállalja a felelősséget, és egy pillanatra az ő népét magára nem hagyja.

Tehát fokozott jelentése van ennek az ellenségeskedés-szerzésnek, amikor az asszony magváról, a hívő egyháztól van szó. Itt egy ádáz háború dúl mindvégig, ami két okból fakad: azzal, hogy ezek szakítanak Sátán szolgálatával, hadat üzennek néki, akaratlanul is. Másrészt pedig Sátán gyűlöli őket, és ellenük fordul minden eszközzel. A Krisztus elleni gyűlöletét és a Krisztus elleni harcát velük szemben, rajtuk folytatja.

Felhívom a figyelmet Jel. 12:17. versére, hogy az asszony magvának maradéka ellen folyik a küzdelem. Ebben pedig valahogy az a drámai kijelentés is benne van, hogy már csak maradéka van az ő magvának. Benne van ebben a kifejezésben, hogy "a vég idején a gonoszság megsokasodik, és a szeretet sokakban meghidegül" (Mt. 24:12). Olyan hangulata is van ennek az igének, hogy van egy kis magva az asszony magvának, – és ha Sátán ezeket el tudná pusztítani, győzelme teljes lenne. Azt is érzékelteti ez az ige, hogy a vég idején Sátán nagyon közel kerül ehhez a győzelemhez. Olyan szintig sikerül bűnbe süllyeszteni ezt a világot, és eltemetnie az igaz evangéliumot, hogy világos, hogy harcba lendül az ellen a kis maradék ellen, mert már csak ők vannak útban. Valahogy nagyon tragikusan fejezi ki ezt az ige, hogy nagy háborút indít az asszony magvának maradéka ellen. Hősiesen küzdött az egyház, csodálatos győzelmeket szerzett a küzdelem folyamán, de a végén szinte kétségbeesetten néz ki a kép, mintha már csak egy csekély magva lenne az asszony maradékának. És Sátán ellenük is óriási háborút indít. De milyen csodálatos a nagy küzdelemnek ez a törvényszerűsége, mivel utána nem megkevesbednek, hanem megsokasodnak. Nem elerőtlenednek, hanem diadalmassá válnak. Mindig érvényesül a nagy küzdelemben ez, hogy úgy tűnik, Sátán oda jut, hogy győz, úgy tűnik, hogy vége mindennek, már megközelíti a győzelmet, akkor pontosan az ellenkezőjére fordul, és az egyház megerősödik és hatalmassá lesz és megszaporodik. Ezt végig-végig kísérhetjük, hogy mikor "a sarkába mar, akkor a fejére tapos".

"...a te magod között és az ő magva között..."

Amikor azt mondja, hogy "a te magod között és az ő magva között", amikor egyes számban vonatkozik ez Krisztusra, akkor a leghevesebb itt volt a harc. Tehát a harc így mélyül. Minden embernél támaszt Isten harcot, de van, akiknél ez ki sem fejlődik, mert nem fogadják el. Heves a harc az Isten hívő gyermekei és Sátán között, és viszont a Krisztus

és Sátán között a leghevesebb. Amikor Krisztus a földre jött, akkor volt ez a harc a leghevesebb, az egyes számban vett mag és Sátán között.

Még hadd szóljak itt arról is, hogy nemcsak Sátán között személy szerint, hanem az ő magva között. Tehát ebben az is benne van, hogy van egy tábora Sátánnak, és van egy tábora Istennek. Itt láthatjuk azokat az embereket, kik Sátán oldalára kerülnek, s akik ennek a háborúnak aktív részesei lesznek. Sátán lelkével gyűlölködnek és harcolnak. Tehát nemcsak Sátán személyesen az ellenfél, hanem sajnos, az emberekből is tábora van, akik Sátán magvává lettek. Nézzük meg, hogy Sátán micsoda emberi tábora küzdött Krisztus ellen, míg ezen a földön élt. Micsoda népes és elszánt sereg volt ez. És milyen szomorú ez.

“... az neked fejedre tapos...”

A következő gondolat: *“az neked fejedre tapos”*. Ebben először is benne volt a végső megsemmisítésnek az ígérete, mert a kígyó fejére taposás – mindenki tudja –: ez a kígyó elpusztítása. A kígyót másképp nem lehet megsemmisíteni, hanem csak a fejét szétzúzva.

Az eredeti kifejezés jelentése: *szétzúz, összezúz*. Itt a *suf* héber ige szerepel. Egy érdekes dolgot mondanék. Ugyanaz az ige szerepel, ahol azt mondja, hogy *“sarkába mar”*. A két héber ige pontosan ugyanaz. Az eredeti fogalom: heves, rohamszerű támadás. *Szétzúz, összezúz, nekimegy*. Tehát ezek a jelentések mind benne vannak. Hirtelen, heves támadás. Mondanék egy példát.

Jób. 9:17: *“Forgószélben rohan meg engem és ok nélkül megsokasztja sebeimet.”* A *“rohan rám”*, nagyon szemléletes ige, egy nagyon heves harc képe van ebben. *Fejére tapos, sarkába mar*. Ne egy békességes, jámbor harcot képzeljünk el, amikor szép nyugodtan a fejére tapos. Ennek az igének a hangulata is mutatja, hogy rárohan, nekimegy.

Láthatjuk, hogy az *“asszony magva a kígyó fejére tapos,”* de ő *“annak sarkába mar”* ige elsődlegesen Krisztusra érvényes. A teljes megsemmisítést ő valósítja meg. Erkölcsi értelemben történt ez a kereszten. Emlékezzünk azokra az ígéretekre, amelyeket megtalálunk Luk. 10. és Ján. 12. fejezeteiben, ahol Jézus ilyeneket mond, hogy *“látom Sátánt, mintegy villámlást lehullani az égből”*, azután: közvetlenül a halálára utalva; *“most vettetik ki a világ fejedelme”, “most van a világ kárhoztatása”*. Gondoljunk végül Jézus szavára a kereszten: *“Elvégeztetett”, “Beteljesedett”*. Ez az ige közvetlen kapcsolatban van az ősevangéliummal, megtörtént a kígyó fejére taposás. Ez volt a szabadításnak a döntő tette. És hogy az a küzdelem tovább tart, ennek a magyarázata pedig az, hogy az asszony magvának a második értelemben is a fejére kell taposni. Krisztus a fejére taposott, de a küzdelem további elhúzódását az magyarázza, hogy Krisztus kereszthalála után nincs vége a küzdelemnek. A hívő egyháznak is a fejére kell taposni. Egyesek életében is meg kell történnie és az egyház mint olyan életében is meg kell történnie, hogy a kígyó fejére tapos. Akkor lesz ez a győzelem teljes. Utalok Róm. 16:20. versére, hogy egyesek életében is meg kell történnie, de a történelem végén meg kell történnie testületileg is a hívő egyház részéről. Itt láthatjuk a jelentőségét annak, hogy a vég idején egy tökéletes egyháznak kell születnie, amiben *“Sátánnak nincsen semmije”*, mert ekkor teljesül a második értelemben, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos, és ekkor ér véget a küzdelem. Tehát ennek hallatlan horderejű jelentősége van. Tulajdonképpen ez lesz az ősevangélium beteljesedése. Gondoljunk Jel. 14. ígéire: Ott lesz egy csapat,

homlokukon atyjuknak a neve, teljesen az Istené, semmi közük az ördöghöz, szájukban nincs álnokság, Isten királyi széke előtt feddhetetlenek. Ez az, amikor a győzelem teljes. Még egy ígét hadd mondjak megerősítésül, Jel. 17:14., amikor a végső küzdelemről ezt mondja, hogy a Föld összes népei felsorakoznak Krisztus ellen. "Ezek a Bárány ellen viaskodnak [a Föld összes hatalmasságai és népei], de a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya, és az ővele való elhívottak és választottak és hívek is."

Tehát meggyőzik őket, a Sátán egész magvát, akiket felsorakoztatott a nagy háborúra. Milyen szépen benne van az ígében, hogy nem a saját erejükből győznek, és a Bárány őrzi meg őket. Tehát az egyház sohasem győzhet önmagában, de csak egyszer történik meg a történelemben az idők végén, Jézus eljövetele előtt, hogy győz mint egyház, mint testület teljesen. Ő győz, és mint vele valók győznek, de győznek teljes mértékben. Sátánnak nincsen bennük semmije és a kígyó fejére taposnak egészen. Nem lehet őket semmivel megtörni, hűségüket megrendíteni. Sátán egész tapasztalatát, egész fegyvertárát felvonultathatja, minden megkísérelhet –, elveszti a fejükre tett fogadást, mert meggyőzik a vele való választottak és hívek is.

Kis bátorításul hadd mondjam, hogy néha olyan végtelenül nehéz, ez az egész küzdelem, és olyan kilátástalannak látszik. És néha az embert elfogja a csüggedés –, látjuk a munkának a nagyságát, és elvégezzhetetlenségét, és ilyen érzések fogtak el, hogy ebben fizikailag végünk van lassan, de vajon odajutunk-e, hogy meglesz az, amiért csináljuk. Mindenkít szeretnék bátorítani, hogy felőle belőle az, amit az Isten megígért. Szeretném megkérdezni: volt az Istennek ígérete a történelemben, ami nem teljesedett? Volt sok olyan ígélet, ami hihetetlennek látszott? és ami a semmiből indult? Rengeteg volt. A végső ígélet tehát, hogy amiért ma dolgozunk, a vége az, hogy meggyőzik a vele való elhívottak és választottak is. – Rendkívül nehéznek tűnik –, de hogy a kígyó fejére taposás megtörténik az egyház részéről is, és befejeződik a nagy küzdelem és Jézus visszatér, és vége a bűnnek, a halálnak és szenvedésnek – beteljesedik. Igaz, hogy ezt a küzdelmet csak hitben lehet csinálni, se fizikai erővel, se idegerővel, se reménységgel nem lehet csinálni, nem lehet győzni. Ha az ember fizikailag elcsügged, vagy kimerül, akkor észbe kell kapnia, hogy nem eléggé hitben csinálja, mert biztos, hogy a jó Isten nem arra szánta. Isten azt akarja, hogy harmonikus életet éljünk. A lelki egyensúlyhoz kell lennie békeségnek, boldogságnak – legalább a legszükségesebb mértékben. Ebben találtam meg magamnak a megoldást, hogy tessék jobban hitben dolgozni, mert hiba csak itt lehet. Saját erőnkkel biztos, hogy ez nem megy, és emberileg a vége a felőrlődés, és eredménytelenség. De ha hitben csináljuk, – ne felejtjük el, Isten fizikai erőt tud megsokasítani, gondolatokat, terveket tud adni, dolgokat tud megváltoztatni. Meg tudja sokasítani az erőtlent erejét és váratlan és hatalmas dolgokat tud cselekedni. Tehát mindenkinek a figyelmét felhívnom arra, hogy van miért dolgozni, és nem volt még Istennek ígérete, ami ne teljesedett volna be. Ezért a legbiztosabb iránytű: Ne nézzünk a számokra és a látható dolgokra! Az a biztos, hogy isten terveivel összhangban dolgozzunk. Ebből egy jotát, vagy pontocskát ne engedjünk. Ne törődjünk azzal, hogy ez mekkora ellenségeskedést támaszt, és a számszerű eredménye mennyi, mert győzelemre csak ez visz. Ha mi elkezdjük nézegetni azt, hogy a számszerű eredménye mennyi, akkor emberileg elcsüggedhetünk. De az Isten ígéretei igazak. Mindig azt kell néznünk, hogy ha szigorúan az ő ösvényén maradunk, egy jót, egy pontocskát erejéig sem térünk el az ő elveitől, és kívánalmaitól, akkor akármekkora küzdelemben van is ez a dolog, és

akár forró kohóban olvad is ki, és akármilyen küzdelmesen bontakozik is ki belőle valami, a vége az lesz. De ha mi elkezdünk emberi dolgokra nézni, és emberi módon csinálni dolgokat, akkor pontosan ezt a célt fogjuk elveszíteni, és az ígélet beteljesedéséhez nem fogunk eljutni. A hit óriási dolog. A hit nélkül nem lehet Isten művében csinálni semmit. És az Isten állandóan elevenen kell hogy a hitünket tartsa. A hit az Isten ígéreteire vonatkozik. Az *“Így szól az Úr”*-ra vonatkozik, hogy ezt mondta az Úr –, innét se jobbra, se balra. Ezt ígérte, ez be fog teljesedni. Ha innét nem megyek se jobbra, se balra, akkor be fog teljesedni, ez biztos. Ebben a hitben kell az embernek rendkívül erősnek lenni, mert ez a küzdelem ádáz, és a végén a legádázabb és a legsúlyosabb.

“Az pedig annak sarkába mar”

“Az pedig annak sarkába mar.” Ugyanaz a szó, tehát neki megy, neki támad, megsebesíti. Még egy fontos dologra utaljunk itt. Világos, hogy a sarok kevesebb, mint a fej. Maga a kép önmagában ábrázolja azt, hogy ez valami bosszú és valami elégtétel, de hát mi ez ahhoz képest, hogy a fejére tapos. Mégis, a mérges kígyó az ember sarkába marása nem lebecsülendő támadás: halálos marás. Ebben az is benne van, hogy amikor a fejére tapos, akkor mar bele a sarkába. Rendkívül kifejezően benne van az, hogy ugyanaz a dolog, ami megsemmisíti az eljövendő Messiást, az ő halálát okozza. Áldozat árán történik a kígyó fejére taposás. Egy halálos áldozat árán történik a kígyó megsemmisítése.

Lehet egy mondatban rengeteget elmondani? Tudja Isten ennek a tudományát? Egyetlen mondat az egész, és az is benne van, hogy a golgotai áldozat árán történik a kígyó megsemmisítése. Élete árán, váltja meg az emberiséget az eljövendő mag.

Es ugyanez érvényes az isten népére is. Sokszor történik ez, hogy áldozat árán tudunk győzni, a kígyó fejére taposni csak így lehet. Ezt megerősíti Jel. 12:11, amikor azt mondja: *“De ők legyőzték azt a Bárányi véérért, és bizonyágtételüknek beszédéért, és az ő életüket nem kímélték mind halálig”* – ezt már emberekről mondja. Győzni úgy tudtak fölötte, hogy legyőzték a Bárányi véérért, és bizonyágtételüknek beszédéért, és az ő életüket nem kímélték mind halálig. Ez nem csak mártíromságra vonatkozik, sok minden másra. A kígyó felett győzni csak úgy lehet, ha elszántak vagyunk, ha akkor is a fejére taposunk, ha a sarkunkba mar. Ezt a képet nem szabad elfelejtenünk. Aki az életét nem kíméli mind halálig –, mert a fizikai halálnál rosszabb az ellenség kezébe esni. Mert nem az a nagy ellenség, a fizikai halál, és a látható ellenség a földön, hanem a nagy ellenség, a bűn és a halál. Ha mi ezt tudjuk, hogy a nagy ellenség a bűn és a halál, és a kígyónak mindenképpen a fejére kell taposni, akkor is, ha a sarkunkba mar, akkor is, ha az életünket nem kíméljük –, akkor győzedelmeskedünk.

Ne felejtjük el, hogy az erkölcsi győzelem az örök időkre szól és a döntő. Ahhoz, hogy ezt az életet ne tartsuk sokra, ahhoz elég nyomorúságába és a nagy küzdelembe való bepillantás. Egyedül sokra a végső győzelmet és Isten országát becsüljük, amit nem lehet elveszíteni. Gondoljunk arra, hogy ez az ígélet vonatkozik Sátánnak az örökre szóló, és végső megsemmisítésére is.

A kereszten történt az első döntő dolog: *“Most vettetik ki a világ fejedelme”, “Beteljesedett”*. Utána a győzelemnek, az asszony magvának, az egyesek életében is meg kell ismétlődnie, és az egyház, mint testület életében kell hogy valóban végső és hatalmas diadalt érjen el. Ezután hátra van a teljes megsemmisítés. Ez a teljes megsemmisítés történik a második halál ítéleténél. Ez az, amit így mond Malakiás könyve, 4:1: *“Meg-*

semmisíti, megégeti ama nap tüze.” Ez az, amit úgy mond az Ige, hogy *“nem lesz kétszer veszedelem”* (Náh. 1:9), hogy teljesen vége lesz. Ez az, amit Ezékiel könyve szerint mondott Isten eredetileg Sátánnak –, *“És többé örökké nem leszel”* (28:19).

A *“fejére tapos”* evangéliumának jelentőségét abban látjuk, hogy bűn nem volt mindig és nem lesz mindig. Fejére taposás történik, a bűnnek és minden következményének vége lesz egyszer, és örökre. Ez végül is az egész történelemszemléletünkhöz döntő. Ez az élet optimizmusának az alapja. Nyugodtan mondhatjuk, hogy ha a Biblia legelején nem lenne ott, hogy *“a kígyó fejére tapos”*, akkor nem lenne értelme ezen a földön se élni, sem semmit csinálni. Tehát a Biblia elején ez a mondat, ez az élet optimizmusának az alapja, ez a történelem nagy ígérete: *“a fejében semmislül meg a kígyó örökre és teljesen”*.

Szalay Lajos: Az ősevangélium (1966)